

УДК 001.8+165.6/.8

Петухов А. П.

Аспірант кафедри філософії та методології науки Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ДЕМОНТАЖ ЯК КОНФІГУРАТИВНИЙ ПАРАМЕТР КОНСТРУКТИВНОГО ПРОЕКТУ

У статті йдеться про властиву часові граничній сучасності конфігурацію теоретичного конструктивного проекту, що полягає у свідомому залученні до кожної науково відповідної теоретичної операції всієї множини визнаних необхідними до такого залучення операнд, згідно із вимогою можливості виконання наступного розукомлектування конструктивного проекту (теорії, гіпотези, науково-дослідної програми), що демонструє специфічну топологію останнього.

Ключові слова: конструктивізм, теоретизація, формальний апарат, операційна ефективність, реальність, гранична сучасність, конфігурація.

Наразі прийнято розмежовувати конструктивістський підхід у гуманітарних дисциплінах від конструктивізму формальних наук. Таким чином нехтується визнанням засадовості будь-яких гуманітарних студій на формальних підвалинах, як то відповідність лінгвістичних конструкцій дисциплінарної царини певному логічному, ба, навіть математичному апаратові. Отже, суттєвою інтригою даного дослідження є спроба доведення заснованості конструктивістського підходу в гуманітаристиці на базі операційного апарату конструктивної математики та похідних від неї логік, що обов'язковим чином викликає питання про теоретико-пізнавальний зміст операційного апарату конструктивної математики. Останнє, своєю чергою, підводить нас до проблеми похідності об'єктів математики та абстрактних об'єктів взагалі, що найстисліше формулюється через протиставлення двох підходів розуміння зазначених: як похідних від нехтування несуттєвими для поточної теоретичної операції параметрами завважуваного (тобто — використуваного в побудовах) об'єкта матеріальної реальності або як наділені операційним змістом всередині теорії, але позбавлені матеріального відповідника чи алюзії стосовності до такого відповідника. Під вказаною алюзією тут розуміється інтуїція похідності абстрактного об'єкта

від деякої властивої функції деякого матеріального об'єкта [2, с. 10]. Наприклад, виконуючи математичні дії суто з натуральними числами, не орієнтуючись на жодну практичну користь від таких дій, окрім як на підвищення вправності у подальшому виконанні подібного штибу операцій, ми мимоволі завважуємо можливість проведення тих самих операцій над матеріальними тілами. Так, додаючи декілька натуральних чисел, ми розуміємо, що можемо відтворити цей процес у реальності, локалізуювши відповідним до формального виразу чином певні об'єкти в спостережуваному просторі [6, с. 23–24]. Зазначена інтуїція зокрема використовується для пояснення дітям змісту та функцій математичних об'єктів. Тут, суто в конструктивістській манері, відстоюватиметься позиція щодо розуміння будь-якого абстрактного об'єкта як функціонально властивого деякому об'єктові (або класові об'єктів) матеріальної реальності. Остання розглядатиметься як сприймувана через аналіз даних органів чуття, але як достеменно пізнавана лише в ході теоретизовчої діяльності, де задовільний ступінь достеменності забезпечується через конвенційне затвердження положень теорії, її гіпотези або цілої науково-дослідної програми та через відповідність зазначених низці критеріїв, сприятливих для проходження ними академічної фільтрації, заглиблення до змісту якої не є метою цієї статті. Граничною умовою теоретизації, втім, є сукупність попередньо пережитих чуттєвцем-дослідником досвідів, тому ми вважаємо конструктивізм елегантно збіжним із структуралізмом не лише за поширення визнання належними символічним діям та результатам їх виконання (а, радше — відтворення) незалежних від свідомості та вкорінених у фізичній реальності структур і на соціальний світ [1, с. 183–188]. Теоретизування, визнаване соціально забарвленим у ситуації граничної сучасності, спирається в перебігові на методологічні конфігуративні настанови, котрі, будучи піддані формальному описові засобами апарату конструктивної математики, отримують практичний зміст: релятивізаційна настанова, дотримувана конструктивною математикою, зміщує доміновчу реальність, котрою, залежно від спрямування дослідникової уваги, визнається то «світ ідей», а то «світ речей». Конструктивіст визнає наявність незалежних від свідомості (визначальних щодо її організації та перебігу включних до неї процесів) комплексу деяких структуровизначальних факторів, але «зустріч» із реальністю, проявом якої є такі структури, відбувається виключно за посередництва цієї свідомості, яка впливає не лише на власний спосіб пізнання реальності та на саму реальність, а й усвідомлює комплекс зауважених впливів.

Так, будь-яка мережа, локалізована в такий спосіб і в таких межах, що забезпечили би синхронізовану передачу сигналів, реакцію на них, їх впорядкування, збереження та обробку їх масивів виключно у власний ресурс, перетворила би такі сигнали на інформацію. Якщо кількість узгоджених зв'язків у такій мережі приблизно дорівнялась би кількості зв'язків у нервовій системі людини, якби локалізація її вузлів та фізика продукованих нею процесів співпала із такими в останній, то існувала би ймовірність наявності у такої системи свідомості. Але ми не маємо підстав вважати, що такого роду система утворилась би поза належністю до форми організації людської тілесності або у наслідок людської діяльності. У першому випадкові ми мали б справу із іншою людиною; в другому — із утворенням, на яке покладено суто інструментальні функції, адже його створення необхідно було б підпорядковано певній меті. Раб, нейрофізіологічно будучи організованим нехтувано відмінно від свого господаря, виконуючи функцію вузла, агрегату його екзоскелета, не є свідомим, бо не є свідомим автономно, в середині та для себе, але з іншими. Не обчислювальна потужність, а самосвідомість, мислення про мислення, є критерієм свідомості, запорукою якої є аутопойетичність (яка є свідченням специфічного рівня автономності) її виконавця. Тому фізико-геометричний (через завваження взаємодії акторів за посередництва сил у полях) підхід до розгляду соціальної реальності П'єра Бурдьє є лише більш загальним варіантом Леві-Строссового винаходження засад соціальних процесів у [життє]діяльності скажімо «диких» скажімо «спільнот». Бурдьє запобіг до більш загальних за Леві-Строссові (й решти етнологів типу Мосса та розробників психоаналітичного підходу включно із Юнгом) абстракцій, але і вони принципово звідні до суто формальних об'єктів та їх відношень.

Конструктивізміві в математиці важко позбутися зневаги через пов'язування із діаматівською ідеологічною традицією, в межах та для захисту положень якої його, ймовірно, й було розроблено. Втім, кондово діаматівське розуміння теорії та практики (до якого запобігають навіть адепти подолання «упереджень того часу» [8, с.191–192]) виявляється неслухним в царині конструктивної математики за ретельнішого і неупередженішого (а радше — в інший спосіб упередженого) розгляду її характерних положень. Практика для діаматівців не є раціональним вирішенням схильної до розігрування містерій [7] теорії, —звісно, практична втілюваність (або побудовуваність) визнається конструктивістами від математики умовою теоретичної сили побудови, але у стосунку теорії до практики жодна з них не передує іншій: вірність

теорії визначається достеменністю інтуїції побудовуваності. Таким чином, згідно положень конструктивної математики, теорія визнається істинною за ситуації визнання теоретиком або їх групою операційної ефективності теорії до проведення операції, що підтвердила би таку ефективність—операція тут уже містить момент перевірки власної спроможності просто перебігаючи, адже формальні дисципліни мають у розпорядженні апарат, що дозволяє залучати до операції всю необхідну кількість операнд без зриву в серію на манір рикерто-дильтаєвської псевдонаукової гуманітаристики. Завважена ситуація, крім демонстрації інтуїціоністських витоків конструктивної математики, по-перше, демонструє нам конвенцію (поза стосунком до «конвенціалістських ad hoc запобігань» [10, с. 37]) не як надбудову над формальним рівнем, а як інтегровану до операції формалізації, і, по-друге, визначає ставлення теоретика до теорії, її самотеоретизування, критерієм операційної сили такої теорії. Отже, математичний конструктивізм, попри ідейну зконфігурованість радянським марксизмом, є не лише поза-марксистським щодо традиційного марксизму та його деспотичних варіантів (штибу маоїзму, ленінізму чи чучхейства), а й узагалі антиідеологічним та антифундаменталістським—методологічна стратегія, вироблена із застосуванням апарату конструктивної математики, не рафінує теоретичну систему, побудовувану згідно цієї стратегії, від фундаменталістських впливів, але залучає визнання ідеологічних та решти аберративних щодо неї факторів всередину неї самої, тому в строгому сенсі про неї має йти як про наближено деідеологізовану. Конструктивна математика діалектизує взаємостосунок теорії та практики, беручи їх композитно, в звязці. У Маркса зазначені всерйоз не протиставляються, адже йому не йшлося про їх рівноважність: практика бачилась йому щаблем теорії, без виходу на який вона не набувала не лише значення істинності або хиби, але і змісту взагалі.

Теорія розглядається нами насамперед як теоретизовча діяльність, а не як свідчення про такого роду діяльність, що її було виконано в минулому. Еволюційний поступ науки спирався і спирається на спростування, тому уже відтеоретизоване не є актуально науковим—таким може визнаватись виключно теоретизоване зараз. Деконструктивістські настанови [4, с. 14–16] методологічно, конфігуративно (власне, методологія і є суто конфігуративною: операційна ефективність, забезпечувана слідуванню їй, не задається інакше, як формальним чином) збігаються із фальсифікаціонізмом. Це розглядається нами в якості свідчення переходу науки на рефлексивний рівень, де завваження демонтажу

в монтажний план (алгоритм), згідно якого здійснюється конструктивний проект, є одночасним (нехтувано розведеним у часі) тут-там перебуванням, що, як бінокулярний зір або бінауральні слухові здатності, дарує характерне раніше лише для людини сприйняття простору тепер також і науковцеві. Останній, гуманітаризуючись, окрім компетентності в обраній до власних наукових розробок дисциплінарній царині має демонструвати вправність у царинах, приміром, соціальних наук, філософії та психофізіології. Нам, звісно, йдеться про слухність науковцевої вправності ще й у формальних дисциплінах.

Вважати спростовуваність теорії критерієм її науковості недостатньо — фальсифіковуваність є структуровизначальним фактором всякої теоретичної системи, яка будується (та висувається до ознайомлення) із претензією на науковість. Фальсифіковуваністю задається особлива топологія стосовної сучасності наукової теорії, що полягає в розгорнутості останньої, її подвійній рефлексійності: теоретик вивчає не зовнішню щодо своєї свідомості реальність, а виконує теоретичні (надчуттєві) побудови щодо власних чуттєвих та надчуттєвих побудов, стосовних явищ, які вважаються такими, що перебігають у реальності. Критерієм же науковості нами бачиться конвенційна затвердженість теорії як дієвої на момент перевірки її відповідності науковості. Отже, так званий критерій Поппера насправді ніякий не критерій, адже стосується форми побудови, а не її сенсу: конструктивний проект реалізується лише і лише із зауваженням можливості власного поелементного демонтажу аж до повного розукомплектування. Атомарних фактів або тверджень неіснує — за викрученим з механізму гвинтиком можна відновити інформацію про завод-виробник не лише зчитавши маркування, а й здійснивши, приміром, аналіз матеріалів, з яких виготовлено деталь, або співставленням припущень про технологію, за якою це було зроблено, але вичленування квантуякогось із цих припущень буде суто умовним. Крім того, мовні практики не вичерпують всієї сукупності практик, а «комунікативіст» Вітгенштайн може виявитись «субстанціалістом» [9, с. 13], принаймні, в сенсі фундаменталістської налаштованості «Логіко-філософського трактату».

Відірваність так званої аналітичної філософії від континентальної традиції демонструє нам суто та буквально географічний зріз, який достеменно характеризує стан будь-якої теоретичної системи, що претендує на відповідність сучасності. Доки континентальні декомпозитори відіграють трендову стратегію багаторівневої рефлексії, порпаючись

у минувшині, аналітичники, пориваючи з корінням, оформлюють власний прикладний теоретизовчий простір.

Натовп операторів в кюбіклах заміщує науковця-мізантропа, котрий гріє ноги біля каміна—борсання гідно мотивовованої маси виявляється ефективнішим за помірковані жести ситого сноба: кількість спроб має безумовну перевагу над якістю спроби. Доместифікуючи революційні конвульсії, самопроголошена здоровою проективна машина спрямовує дурну силу спротиву в русло ефективного перебігу. Геронтократія, виправдовувана гормональним буйством ювенальності, визнання переваги громадянських цінностей над національними, легалізація гей-шлюбів, стартапер, що замінив рок-зірку на посаді цілеорієнтовчого персонажа для двадцяти-з-чимось річної молоді—все це свідчення надання операційної сили гранично сучасною (contemporary) процесуальністю революційним головотяпським зрізам лівини. Шкалі вказується на її справжнє місце у ніде, поза місцевістю. Будь-яка дискретизація суто умовна; віра в реальність дискретизовуваності (чуттєву її пізнаваність)—хибна. Проект (принаймні, науковий) містить всі операнди в самому собі: розглядуваний в цілісності й тягlostі, він може бути простеженим до власних примітивних основ і далі, аж до формальної структури. Редукціонізм, застосований щодо наукового конструктивного теоретичного проекту, реально діє. До такого роду редукцій запобігає Бурдье, простота та інтуїтивна схоплюваність (через просторові асоціації) системи котрого дозволяє пристосовувати її ледь не до будь-якої галузі досліджень. Нам йдеться про те, що будь-яка теоретична система, що оперує несуттєво віддаленими від тілесності абстракціями (у Бурдье це—поняття сили, поля, місця тощо), демонструватиме значний описовий потенціал у вкрай широких межах. Абстрагуючись від параметрів визнаваної нескінченно складною реальності, часто ми нехтуємо й від-тілесними її аспектами; те, чим неможе бути знехтувано, так це—фізіологічна ситуація того, хто виконує операцію абстрагування. Абстракція не відбувається усуненням реальності, а полягає у її трансляції до іншої реальної форми, яка служить «іншим місцем», підставою для пуску теоретичової рефлексії.

Актуальний теоретичний проект триває, містячи в собі всі необхідні раніше чи пізніше залучені чи винайдені в ході його реалізації складові. Недієвої теорії не буває: спростування теорії, відкидання науководослідної програми, позбавляє їх дієвості, а, значить—конструйовчої діяльності всередині них (лишається можливість діяльності щодо них), їх процесуальності, перебігу. До часу неспростовані положення теорія

містить в якості реагентів або деталей, що зношуються: далеко не кожен піддаваний заміні гвинтик потрапляє до музею технічних старожитностей, а реагент, перетворившись на продукт реакції, взагалі втрачає здатність бути вилученим з кінцевої речовини у первинному вигляді. Молох історії змінюється історіями створень (реалізацій планів), де диктат таймлайну замінюється часопотоками, що шурують в обидва боки із розриву в оптиці теорії, утворюючи її персональну історію від укомпонованості до укомпоновочого процесу—в один бік й до декомпозиції—в інший, котрий насправді є боком тим самим. Теорія містить весь свій час у собі зараз.

Нащ науковець тепер не людина, але надлюдина: співсучасна теоретизація, залучивши людські чуттєві здібності, не зупинилась й розпорошила сенсори та рецептори свого агента статистично довільно в полі його уваги. Науковець і був значною мірою успішним настільки, наскільки ефективною була агентура підопічних йому міньйонів (чи керівництво над ними він здійснював прямо, за патронату контрольно-чої й статусонадавальної інстанції, а чи просто це були одержимі його ідеями ретранслятори, масони, примножувачі, спекулянти, скарбники й решта пильної доданої вартості публіки), а зараз він дістав визнану спільнотою підтримку не просто такого роду діяльності, а відкриття першою самого факту провадження другої. Крім використовуваних чуттєвих та теоретичних потужностей патронованих, науковець має у розпорядженні наново нашорошену власну чуттєвість, спрямовану тепер не на відігравання серійних символічних стратегій відтворення [3, с. 18, 48], але на конкретний епістемічний об'єкт [5, с. 109–116] в царинах як персональної так і збіжної компетентності, поділюваної із іншими залученими до вирішення конкретної спільної проблеми професіоналами. Співсучасний теоретик продовжує керуватись настановою на охоплення в перебігові теоретизовочого процесу більшого обсягу епістемічного простору, але про загарбання останнього починає йти усе менше: до права інтелектуальної власності, залученого в якості обслуговочого засобу «повного тіла» корпорації, все менше починають запобігати незалежні розробники. Операційно ефективну інженерну (не лише перекомпонувальну) систему виявляється можливим побудувати децентровано, без деспота на чолі, без першопринципу, першорушії, фундамента або доміновчої ідеології. «Між» тепер—нове «тут», а співвідношення—те, що насправді означає. Ділення шкали—умовні, сенс—у лакунах: в різненні й співставленні об'єктів спостережуваної реальності та їх параметрів—раз, і в усвідомленій дистанції між

об'єктом та спостерігачем—два. Об'єктивно будь-яке стадіювання відсутнє, воно виконується лише концептуально. Психофізіологічна організація людини, звісно, справляє вплив на виникнення та відтворення деяких закономірних явищ, але сам розгляд їх як закономірних є наслідком факту їх завважування та способу ставлення до них. Та сама пореформаційна корпоратизація всіх царин життя протестанта була виконаною в ході реалізації програми зміщення диктату деспота, але призвела до пізнішого виникнення деспотичних утворень уже не на державному, але на навколо-приватному рівні. Наведена структура простежується і в теоретичній системі, що, висуває *ad hoc*сприпущення для збереження власного робочого стану, але самим цим фактом позбавляється його. Але таке співпадіння не є свідченням об'єктивно властивого реальності принципу—воно суть результат нашого спостереження, виконаного в ході теоретичного дослідження, зконфігурованого образами нами до слідування методологічними настановами, визнаними нами найбільш операційно ефективними плюс визнання всіх завважених факторів впливовими на визнання впливовими саме цих завважених факторів плюс усвідомлення наявності ще не завважених нами, але впливових факторів, або таких, що стали би впливовими за нашого їх завваження.

«Повнотілість» [3, с.307] і є кінцевою метою гуманітарно-історичистської начебто методології, у цілковитій відповідності зі схемою, пропонованою авраамічною есхатологією, що не дивно, адже апокаліпсис формально нічим не відрізняється від риси на шкалі. Ситуація співсучасності конфігуративно повертає нас до стану згадуваної Делезом «дикої» територіальності, яка методологічно збігається із навколо-рефлексійними настановами зауваженої нами топологічної форми, де будь-який диктат максимально усувається залученням диктатора в якості аберративного фактора до числа решти операнд конструктивної операції.

Резюмуємо тезово: гранична сучасність, *contemporaneity*, або—співсучасність, вимагає від науковця займати безпрецедентно багато царин компетентності; теоретизування на межі сукупності дисциплінарних царин децентрує та розпоршує науковцеву увагу серед низки дотичних співдосліджуваному епістемічному об'єктові конструктивних теоретизованих проектів; деісторизація теоретизації знімає опозиції шкіл та традицій—до пізнавального проекту залучається все, що дозволяє проектів працювати, вирішувати нагальну проблематику; теоретик перестає бути адептом догматики: ангажованість школою і традицією

не має ставати на заваді ефективності його побудов; втім, вказаною ангажованістю, як і ангажованістю повсякденням, звичаєвістю тощо в жоднім разі не нехтується: вони завважуються серед решти факторів впливу на процес наукового дослідження; таким чином, завваження аберративних факторів також починає становити зону компетентності співсучасного науковця; виклики граничноїсучасності формують специфічну топологію ефективного щодо неї процесу наукового дослідження, що полягає у залученні до конструктивної теоретичної операції всіх конвенційно визнаних необхідними операнд на кожен операційний такт; говорячи про такт у послідовності операцій, ми не маємо на увазі дискретизовчу серіацію: все, що є можливим до залучення із визнаного важливим, залучається до операції, бінарні опозиції не виникають інакше, окрім як навмисно конструйовані; така топологія доместифікацією революційних інтенцій та ліво-правих ухилів підвищує ефективність безглуздої діяльності або й узагалі надає операційної ефективності тому, що до її конфігуративного впливу було лише порожнім борсанням; ситуація співсучасності, описувана топологією одночасного залучення всієї сукупності операнд, визнаних необхідними до такого залучення для ефективного перебігу конструктивного проекту, виникає принаймні відтоді, як толераантність завважується наслідком освітченості. продемонстрована вище можливість опису суспільних явищконфігуративним чином дозволяє нам вказати на тенденцію відшуковування основ теорії не в її історії, але в її формальній структурі; історизм, на нашу думку, спирається на хибні дискретизації. Стріла часу, шкали та міри є суто умовними. Натураліст не протиставляє один сантиметр іншому, не шукає глибинного змісту в рисках та діленнях, тоді як гуманітарному дослідникові традиційно простіше послуговуватись історичистською методологією, множачи зайві зрізи; завважене вище є підставою розбіжності гуманітаристики з натуралістикою та формалістикою; розходячись із останніми, гуманітаристика розходитьсь із науковістю: не засвоївши змісту операцій абстракції, ідеалізації та моделювання, неможливо виконувати конструктивну теоретизацію; абстракція, ідеалізація та моделювання є нехтуванням параметрами, визнаними неважливими; зауважені відбуваються одночасно і від і до: в обидва боки від об'єкта реальності до об'єкта теорії, навіть не реальності, а теоретико-чуттєвих конструкцій щодо визнаваного реальним.

Висновки: — про ситуацію граничної, наявної тут і зараз сучасностіабо contemporaneityмає слухність говорити як про співсучасність принаймні з трьох причин: через неunikну співзалученість діяль-

них в ній теоретиків до вирішення спільної міждисциплінарної проблеми; через одночасне завваження ними комплексу впливових щодо теоретизовчого процесу факторів; нарешті—через її перебіг в якості часу нагальності, безпосередньо в якому відбувається пошук вирішення ще нерозв'язаних проблем, де стратегії відтворення заради факту відтворення поступаються, якщо й відтворенню, то покладеному на підтримку пізнавального процесу;—дані органів чуття, депозитовані в пам'яті, є граничною умовою будь-якого пізнавального процесу, а об'єкти формальних дисциплін є конструктами, похідними від функцій та зв'язків матеріально реальних об'єктів та явищ, фіксованих чуттєвими засобами;—чуттєве і раціональне пізнання у співсучасності слушно описувати у вигляді конструктивного процесу та конструктивного проекту відповідно;—залучення до науки гуманітарного аспекту (відкриття залученості визнаваного впливу «людяних», фізіологічних та ціннісних аспектів до теоретизовчої діяльності) висунуло підставу для позбавлення історичистської гуманітаристики претензій на науковість її розробок;—наскрізна описова щодо всіх процесів постсучасності топологія демонструє демонтаж в якості конфігуративного параметра всякої теоретичної (отже, виконуваної конструктивним чином у проективному вигляді) діяльності.

Список використаних джерел:

1. Бурдьє П. Социальное пространство и символическая власть / П. Бурдьє // Начала; Пер. с фр. Н. А. Шматко.—М.: Socio-Logos, 1994.—288 с.
2. Гейтинг А. Интуиционизм / А. Рейтинг; Пер. с англ. Б. А. Янкоба (под ред. А. А. Маркова).—М.: «Мир», 1965.—200 с.
3. Делез Ж.. Анти-Эдип: Капитализм и шизофрения / Ж. Делез, Ф. Гваттари; Пер. с фр. Д. Кралечкина.—Екатеринбург: У-Фактория, 2007.—672 с.
4. Деррида Ж. Сила и значение / Ж. Деррида // Письмо и различие / Пер. с фр. Д. Ю. Кралечкина.—М.: Академический проект, 2007.—495 с.
5. Кнорр-Цетина К. Объектная социальность: общественные отношения в постсоциальных обществах знания / К. Кнорр-Цетина // Журнал социологии и социальной антропологии.—2002. Том 5.—№1.—С. 28–37.
6. Марков А. А. Теория алгорифмов / А. А. Марков, Н. М. Нагорный.—М.: Наука, 1984.—432 с.

7. Маркс К. Тези про Фейербаха // К. Маркс і Ф. Енгельс. Твори. Видання друге.—К.: Державне вид-во політ. літ. УРСР, 1959.—604 с.
8. Непейвода Н. Н. Конструктивная математика: обзор достижений, недостатков и уроков. Часть I. [Электронный ресурс]. Режим доступа: http://iph.ras.ru/uplfile/logic/log17/Li_17_Nepeivoda.pdf (станом на 27. 05. 2015.)
9. Чуйко В. Л. Когнітивізм як об'єкт когнітології / В. Л. Чуйко.—Ніжин: Міланік, 2007.—148 с.
10. Popper K.R. Conjectures and Refutations. The Growth of Scientific Knowledge / K.R. Popper.—L. & N.Y.: Routledge Classics, 2002.—608 p.

Стаття надійшла до редакції 21.02.2015р.

Петухов А. П. Демонтаж как конфигуративный параметр конструктивного проекта

В статье речь идет о свойственной времени предельной современности конфигурации теоретического конструктивного проекта, состоящей в сознательном включении в каждую научно соответствующую теоретическую операцию всего множества признанных необходимыми к такому включению операнд, согласно требованию возможности выполнения последующего разукomплектования конструктивного проекта (теории, гипотезы, научно-исследовательской программы), что демонстрирует специфическую топологию последнего.

Ключевые слова: конструктивизм, теоретизация, формальный аппарат, операционная эффективность, реальность, предельная современность, конфигурация.

Anton P. Pietukhov. Dismantling as a Configurational Parameter of Constructive Project

The article refers to the configuration of constructive theoretical project embedded into contemporaneity. This kind of configuration characterized by possibility of applying of all the operands being admitted to apply into science-able theoretical operation according to suggested topological requirement to principle possibility of decomposition of mentioned project.

Keywords: constructivism, theorizing, formal apparatus, operational effectiveness, reality, contemporaneity, configuration.